

31. ԽՄՈՐ ՈՒՏՈՂ ԷՐԵՆԵՆ

Ըլնում ա շիւնում մի կնիկ, էդ կնիկը ունենում ա մի տղա, մի աղջիկ. տղեն ըսենց տասը-տասը հինգ տարեկան, աղջիկն էլ հլա ծծի էրեխա ա ըլնում:

Օրեն մի օրը էդ կնիկը հաց թխելիս ա ըլնում: Բերում ա էդ ծծի էրեխին օրորոցումը քուն դնում, եննա իրա բանին կենում: Տղեն էլ դե՛ հքա տղա, մորը օգտում էր՝ գունտ էր կրում, ցախ էր բերում թունդիբը վառում, մախլասի՝ մոր աղաքին բան էր անում: Էս տղեն ա՝ մըն էլ որ էթում ա գունտ բերելու, տենում ա ի՛նչ՝ իրանց ծծի էրեխեն հրեն ուսուլով օրորոցիցը վեր էկավ, գնաց խմորի գնտերից մինը կերավ, էլ եդ գնաց մտավ օրորոցը: Էս որ տենում ա, մնում ա զարմացած, թե էրեխեն էլ խմոր կուտի:

Գալիս ա մորը նաղլ անում. — Ա՛գի, — ասում ա, — բա շես ասի՝ ըսե՛նց, ըսե՛նց բան, մեր էրեխեն օրորոցիցը վեր էկավ, խմորի գնտերից մինը կերավ, էլ եդ գնաց մտավ օրորոցը:

— Չէ՛, — ասում ա մերը, — դու էլ ընե՛նց սուտ ես ասում, որ չէ՛ն արողումը կզուս. ծծի էրեխեն էլ գո՛ւնտ կուտի:

— Չես ավատում, — ասում ա տղեն, — բո՛ւսուն քաշս, տե՛ս դրուտ եմ ասում, թե չէ:

Սա՛ հա՛, նա՛ չէ՛, սա՛ հա՛, նա՛ չէ՛, մախլաս՝ ի՛նչ անում ա, շի անում՝ մորը շի կարում ավատացնի: Տղեն էլի էթում ա գունտ

քերելու, էլի տենում ա էն էրեխեն օրորոցիցը վեր էկավ, զնաց խմորի գնտերից մինը կերավ, էլ եղ գնաց մտավ օրորոցը: Էլի գալիս ա մորն ասում, էլի մերը շի ավատում, հլա տղի վրեն բարկանում էլ ա: Մի՛ն, է՛րկու, հի՛նգ, տա՛սը, քանի տենում ա՝ դալիս ա մորն ասում ա, համա մերը տղին անկաշ շի անում:

Էդ տղեն ա՝ տենում ա, որ մերը իրա ասածը բանի տեղ շի դնում, ինքն իրան միտք ա անում. «Ա՛ղպեր,— ասում ա,— էս ծձի էրեխեն հմկուց որ խմոր ա ուտում, մենծանա, ո՛վ զիտա, մըղ էլ ուտի. պտի աղաքուց իս իմ զլխի ճարը տենամ»:

Էթում ա մի քանի հաց վեր ունում ու յա՛լլա՝ դռն դուս. զուլսը առնում, անսաս էթում: Էթում ա, էթում ա, էթում ա, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, մի՛ օր, է՛րկու օր, ի՛րեք օր, մախլասի՝ մի շարաթ. գշեր, ցերեկ գալիս ա՝ մի սարի ա ռաստ գալի վարուվուրդ ա անում, տենում՝ էդ սարի դռշին հրենիկ մի սուրու ոշխար. դե՛ս ա մտիկ տալի, դե՛ն ա մտիկ տալի, տենում ա ո՛նչ չորան կա, ո՛նչ զագ: Մնում ա միտք՝ անելոն, թե էս ի՛նչ բաս ա, էս սուրու ոշխարը խի՛ ա անտեր-անտիրական ըստե աբածում:

«Կա, չկա,— ասում ա,— ըստե մի բան կա. պտի ընշանր իրիկուն ըստե կենամ, տենամ էս ոշխարը ո՛ւր ա էթում, ես էլ հենեն էթամ»:

Մնում ա ընշանք իրիկուն. մութը գետինը կոխում ա թե չէ, տենում ա հրես սարը ճղվեց, բաց էլավ ու եղ սուրու ոշխարը ինքն իրան գնաց, մտավ մեջը: Տղեն էս որ տենում ա, ինքն էլ ուսուլով ոշխարի հեննա մննում ա նեքսե: Ոշխարը որ քոմմա մննում ա, սարը էլ եղ խփվում ա, կալնվում:

Էս տղեն մննում ա սարի մեջը, ի՛նչ տենում՝ լա՛վ-լա՛վ տներ, լա՛վ-լա՛վ օթախներ, լա՛վ-լա՛վ ամարաթներ, տո՛ւն, տե՛ղ, զո՛մ, մա՛րագ, մախլաս՝ ի՛նչ ասես կա. մի մարդ, մի կնիկ էլ էդ օթախների միջին, որ էրկսի աչքերն էլ հանած ա, ո՛ր ասես, զագ չեն տենում: Էդ կնիկը դուս ա դալի ոշխարի աղաքը, քշում, տանում անում գոմը, եննա մաթրաթը վեր ա ունում, էթում ոշխարը կթում, մաթրաթը պըռտեպըռնգ լքցնում, բերում: Մարդ ու կնիկ էդ մաթրաթ կաթը լավ-լազաթին փրթում են, գթախներն առնում, ընկնում նրա ջանին: Տղեն էս որ տենում ա, ուրախանում, աշխարով մին ա ըլնում. զաթի ինքն էլ սոված, նըխտից ընկել էր, մի դհիցն էլ նա ա վրա պըծնում կաթին: Մարդ ու կնիկ սաղ մաթրաթը դարտը-

կում են, չեն կշտանում: Կնիկն էթում ա թաղադան կթում, բերում: Ըս էլ են ուտում, էլի չեն կշտանում: Մնում են արմացած. աղաք մի մաթրաթ ին ուտում, կշտանում ին, հմի էրկու մաթրաթ կերան, էլի ցոված մնացին: Ալբիալը սայմիշ են ըլնում:

— Կա, չկա,— ասում են,— ըստե իսանաորդի կա, որ մեր փայիցն ուտում ա, չենք տեսնում: Ի՞նչ ես, ջի՞նչ ես, ջանավար ես,— ասում են,— ձե՛ն հանա:

Տղեն էս որ լսում ա, նոր արշա ա ընկնում, ընդիան ձեն տալի.— Հողա՛ծին եմ,— ասում ա,— ըսե՛նց, ըսե՛նց, ըսե՛նց էկել եմ, ընկե ըստե. ա՛սսու սիրուն,— ասում ա,— մի տեղ տվեք սթարանեմ, կշտներիդ մնամ, ես ըլնեմ ձեզ ո՛րդի, դուք ինձ՝ հերնըմեր:

Նստում ա մին-մին, տեղը-տեղին նաղլ անում իրա գլխով անցկացածը, ոնց որ ես ձեզ նաղլ արի:

— Լա՛վ,— ասում են էդ քոռերը,— դա՛բուլ ենք: Դե որ ըտենց ա, էս ոչխարը քեզ ենք պահ տալի. առավոտները սարը կբացվի՝ կտանես հանդը, կարածացնես, իրիկները էլ եզ կքշես, կբերես: Մեղանից քեզ ամանաթ,— ասում են,— էս սարի վրեն ո՛ւր ուզում ես գնա, ի՛նչ ուզում ես արա՝ ձեն, ծպտոն հանող շիւնի, համա ֆլա՛ն սարը չէ՛թաս, ընդե սատանեք կան, գլուխդ փորձանք կգա. հրես տեսում ես՝ մեր աչքերն էլ էն սատանեքն են հանե: էդ հո էդ. ֆլա՛ն տեղումը, ֆլա՛ն սարումն էլ մի Ասլան կա, ընդե էլ չէ՛թաս, թե չէ Ասլանը քեզ կքրթրի, մենծ թիքեն անկաջդ կթողա:

— Ա՛շքիս վրեն,— ասում ա տղեն,— որ ասում եք՝ չեմ էթա:

էս տղեն մնում ա դրանց կշտին. ասսու իրան օրը առավոտը գշերով-գշերհանա վեր էր կենում, ոչխարը աղաք անում, սարը բացվում էր, քշում էր հանդը, արածացնում, իրիկունը, որ մութը գետինը կոխում էր, էլ եզ քշում էր, բերում տուն:

Ըսենց մի՛ն, է՛րկու, հի՛նգ, տա՛սը, մի՛ օր, է՛րկու օր, ի՛րեք օր, մի՛ շաբաթ, է՛րկու շաբաթ, ի՛րեք շաբաթ, մախլասի՝ մի ամիս, օրեն մի օրը ինքն իրան միտք ա անում. «Հերնըմերս,— ասում ա,— ինձ թամբահ են արե, որ ֆլա՛ն սարը չէթամ, ընդե սատանեք կան, գլուխս փորձանք կգա: Ի՛նչ ըլնում ա ըլնի,— ասում ա,— պտի էթամ, տեսամ ընդե ի՛նչ կա, ի՛նչ չկա»:

Ասում ա, ոչխարը քշում դպա էն սարը: Գալիս ա ի՛նչ տեսնում. հրենիկ սատանեքը կիտվել են, մի գերանի վրեն ջերկուն

նստոտեի: էս որ տենում ա՝ տղի թուք ու մուքը կպնում ա, քիչ ա մնում լեղաճաք ըլնի:

— Ա՛յ տղա,— ձեն են տալիս սատանեքը,— ա՛րի էս գերանը ճղա՛:

Տղեն մոտանում ա, տենում սատանեքը ուզում են էդ գերանը ճղի, համա շեն կարում:

— Ըտենց ո՛նց կըլնի,— ասում ա տղեն,— սեպ բերեք որ ճղեմ:

— Մեզ ո՛րդիան ա սեպ,— ասում են սատանեքը:

Տղեն բերում ա կացնով տալի, գերանը մխելի տեղ ճղում, եննա ասում ա.— Որ սեպ շունեք, բերեք ձեռքներդ դրեք էս գերանի արանքը, կացնով տամ, ալբիալը կճղվի:

— Լա՛վ,— ասում են սատանեքը:

Բերում են ձեռները դնում գերանի արանքը: Տղեն կացինը որ չի հանում, քոմմըքի ձեռն էլ մնում ա գերանի արանքին: Նոր քաշում ա կացինը էդ սատանեքանցը քոմմըքին էլ կոտորում, շանսատակ անում, թողում: Մենակ մի շուլախ սատանա ա պրծնում դրա ձեռիցը, էդ սատանեն որ տենում ա ընկերտինքը սատկեցին, գլուխն առնում ա փախնում: Տղեն կացինը վեր ա ունում, ընկնում դրա եղևիցը:

Վազում ա, վազում ա, վազում ա՝ հասնում ա էդ սատանին. ուզում ա կացնով տա, տեղն ու տեղը չըղնամիշ անի, սատկացնի, նա աղաչանք, պաղատանք ա անում.— Ա՛ղպեր,— ասում ա,— ինձ մի սըպանի, ես էլ քեզ մի լավություն կանեմ: Քու հորնըմոր աչքերը,— ասում ա,— մենք ենք հանե, հրես իմ ձեռին ա, ուզում ես տամ, թաքիլան ինձ ձեռը շտաս:

— Լա՛վ,— ասում ա տղեն,— բե տո՛ւ, ձեռը շեմ տա:

Էդ շուլախ սատանեն ձեռը տանում ա ջեբը, նրա հորնըմոր աչքերը հանում, տալի նրան:

— Ա՛ռ,— ասում ա,— էս հորդ աչքերը, ըս էլ մորդ աչքերը:

Բերում ա տղին մի բմբուլ տալի:— Ա՛ռ,— ասում ա,— էս բմբուլը. աչքերը որ կդնես իրանց տեղը, եննա էս բմբուլը ջրի միջին թաց կանես, կքսես աչքերին. քսելու բաշտան աչքերը կլավանան:

Էս տղեն ա՝ աչքերը առնում ա, դնում ջեբը, սատանի հեննա մնաս բարով անում, վե կենում ոչխարը աղաք անում, քշում: Քշում ա, քշում ա, մուկթը որ կոխում ա գետինը, հասնում ա էն սարը:

Սարը բացվում ա, ոչխարը նեքսե ա անում, սարը էլ եղ կալնվում ա: էդ մայիֆ մարդ ու կնիկը որ իմանում են տղեն կկալ, ուրախանում, աշխարհվ մին են ըլնում:

— Հը՛, ա՛յ տղա,—ասում են,—ըսկի ի՞նչ կա, ի՞նչ չկա, մենք բեզանից նիգլարան ինք, հո էն սարը շղնա՞ցիր:

— Ո՛նց չէ,—ասում ա տղեն,—գնացի, էն սատանեքանց հախիցը էկա, քոմմըքին էլ սատկացրի, ձեր ինաղը հանեցի նրանցից. հրեա էրկսիդ աչքերն էլ բերել եմ:

Բերում ա աչքերը դնում իրանց տեղը. սաղացնում, ոնց որ պետքն ա դրստում, եննա հանում ա բմբուլը ջրի միջին թաց անում, քսում նրանց աչքերին: Քսում ա թե չէ, աչքները բացվում ա, տենում են:

— Զորա՛նաս, ա՛յ որդի,—ասում են,—դու որ մեզ էս լավությունը արիր, սրա տակիցը մենք ո՞նց պտի դուս դանք:

— Շա՛տ մենծ բան ա,—ասում ա տղեն,—էսքամ վախտ ձեր տանը կենում եմ, ձեր հացն ուտում, ձեր ջուրը խմում, ի՞նչ կըլնի, որ ես էլ մի օր ձեր հավարին հասնեմ:

— Ա՛յ որդի,—ասում են,—էս հետ որ անվորձանք էն սատանեքանց ձեռիցը պրծար, սաղ-սալամաթ եղ էկար, ըստուց դենը քեզ մուղաթ կաց, էն Ասլանի սարը չէթաս հա՛, թե չէ քեզ կթրթրի, ձվիդ-ձվիդ կանի, մենծ թիքեն անկաջդ կթողա:

— Լա՛վ,—ասում ա տղեն,—որ ասում եք՝ չեմ էթա:

Հաց են ուտում, պրծնում, թեք են ընկնում քնում: Առավոտը լիսը բացվում ա, տղեն էլի ոչխարը աղաք ա անում, քշում տանում հանդը արածացնելու:

Էթում ա, էթում ա, էթում ա, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, ճամփին ինքն իրան միտք ա անում. «Ի՞նչ կըլնի, կըլնի,—ասում ա,—ա՛րի հմի էլ էթամ էն մի սարը, տենամ ընդե ի՞նչ կա, ի՞նչ չկա»:

Ասում ա, տալի սնուռն անց կենում, ոչխարը քշում էն սարը: Էթում ա ի՞նչ տենում՝ Ասլանի ձենը սաղ աշխարքը վեր ա կալե, ընե՛նց մի ձեն ա հանում, ընե՛նց մի ձեն ա հանում, որ աստոծ փրկի, աղատի. դու մի ասի, էդ Ասլանը ցավում ա:

Ասլանը էս տղին որ տենում ա, ձեն ա տալի.—Ի՛նս ես, ջի՛նս ես, քանա՛վար ես՝ ձեն հանա, ինձ էս նեղ տեղիցը աղա՛տա. հրեա ցավում եմ, քանի ճուտ բերեմ, հալալ կես անեմ հեննեդ. էրկուսը

ըլնի, մինը՝ ինձ, մինը՝ քեզ, շորսը ըլնի, էրկուսը՝ քեզ, էրկուսը՝ ինձ. ղարսուկ ես:

— Ղա՛քուկ եմ,— ասում ա տղեն:

էթում ա Ասլանի աղաքին շոքում, նրան ազատում: Էդ Ասլանը շորս ճուտ ա բերում: Ասլանը էրկուսը ինքն ա վեր ունում, էրկուսը տալի էդ տղին:

— Տա՛ր,— ասում ա Ասլանը,— դու որ ինձ էս նեղ տեղիցը ազատեցիր, տա՛ր, մորդ կաթի նման քեզ հալալ ա:

Էդ տղեն ա՝ Ասլանի ճուտերը վեր ա ունում, ոչխարը աղաք սնում, դալի տուն: Սարը ճղվում ա, բաց ըլնում, տղեն ոչխարը սնում ա նեքսե:

— Հը՛ր,— հարցնում են էն մարդ ու կնիկը,— խի՞ էսքամ եղայար:

— Բա՛ շեք ասի,— ասում ա,— ըսե՛նց, ըսե՛նց, ըսե՛նց բան, ֆլա՛ն Ասլանին աղատեցի, էս էրկու ճուտն էլ ինձ փեշքաշ արեց:

Էդ տղեն ա՝ բերում ա Ասլանի ճուտերը իրա կշտին պահում: Բանի պուճուր ին, դրանց կաթ ա դատացնում, որ մի քիչ մենժանում, զնջլով կապոտում ա, որ չփախնեն: Մնի անումը, Ասլան ա դնում, մեկելինը՝ Ղափլան:

Անց ա կենում ըսենց մի քանի վախտ՝ մի՛ ամիս, է՛րկու ամիս, ի՛րեք ամիս, մախլասի՛ վեց ամիս, օրեն մի օրը էս տղեն միտք ա անում. «էթամ մեր երկիրը,— ասում ա,— տենամ ի՛նչ կա, ի՛նչ չկա, մերս ո՛նց ա, ի՛նչ ա անում, սաղ-սալամա՞թ ա, թե չէ»:

Գալիս ա էդ մարդ ու կնկա կուշտը:

— Ուզում եմ էթամ մեր երկիրը,— ասում ա,— ի՛նչ կասեք. իզին կտաք՝ կէթամ, թե չէ, հո չէ:

— Դո՛ւ գիտաս, ա՛յ որդի,— ասում են էն մարդ ու կնիկը,— սիրտդ ուզում ա՝ գնա՛, ի՛նչ ցտի ասենք:

— Բա՛ս որ ըտենց ա,— ասում ա,— կէթամ: Ինձանից ձեզ ամանաթ, իմ Ասլան-Ղափլանին լավ մուղաթ կկենաք ընշանք իմ դալը. բան ա, թե տենաք շարշարվում են, տեղները դինչ չեն կենում, ուզում են փախնի՛ իմաց կացեք նեղ տեղ եմ, բաց թողեք դան, հավարիս հասնեն:

— Լա՛վ,— ասում են էն մարդ ու կնիկը,— արիսին կաց, ոնց որ ասեցիր, ընենց էլ կանենք:

Էս տղեն ա՝ ճամփի թաղարեք ա տենում, յարաղ-ասպարը

կապում, նիւնում ձին՝ յալլա: Գալիս ա, գալիս ա, գալիս ա, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, մի՛ օր, է՛րկու օր, ի՛րեք օր, ճամփի կեսը որ գալիս ա, ըտե մի սարի զլխի մի ջովստ մում ա վառում, տալի անց կենում: Գալիս ա, գալի, հասնում ա իրանց երկիրը: Գալիս ա ի՛նչ տենում՝ իրանց երկիրը սաղ բրիշակ ա դառե, որ ասես, մարդ-մադաթ չկա: էթում ա իրանց տունը. ձին դռանը կապում ա, ինքը մենում նեքսե, տենում ա ո՛նչ մեր կա, ո՛նչ դադ, մենակ քիրը ընդե նստել ա, աչքերն էլ ճրագի նման լիս ա տալի: էս որ շի տենում, մնում է սառած մտիկ անելոն:

Քիրը որ աղպորը տենում ա, վազում է փաթթվում ճտովը:

— Քի՛րը չարդ տանի, ա՛ղպեր ջան,— ասում ա,— բարո՞վ, հա՛ղար բարին ես էկե, ո՞նց ես, լա՞վ ես. էս ո՛ւր իր էսքամ վախտ:

— Ա՛ղպերը քեզ մատաղ,— ասում ա,— գնացել ի դարբու-թյուն. հմի էկել եմ քեզանից կարոտս առնեմ, էլի վե կենամ էթամ:

— Ա՛ղպեր ջան,— ասում ա,— ո՞տով ես էկե, թե ձիով:

— Զիով եմ էկե,— ասում ա:

Քիրը էս որ լսում ա, ալիալը դուս ա գալի դուռը, տենում ձին ընդե կապած ա: Վրա ա պրծնում ձիու մի ոտը կուլ տալի:

Յննա գալիս ա հարցնում.— Ա՛ղպեր ջան, իրեք ոննանի ձիո՞վ ես էկե:

— Հա՛,— ասում ա,— իրեք ոննանի ձիով եմ էկե:

Քիրը դուս ա գալի ձիու մի ոտն էլ ա ուտում, գալի հարց-նում.— Ա՛ղպեր ջան, էրկու ոննանի ձիո՞վ ես էկե:

— Հա՛,— ասում ա,— էրկու ոննանի ձիով եմ էկե:

Քիրը դուս ա գալի ձիու մի ոտն էլ ա ուտում, գալի հարց-նում.— Ա՛ղպեր ջան, մի ոննանի ձիո՞վ ես էկե:

— Հա՛,— ասում ա,— մի ոննանի ձիով եմ էկե:

Քիրը դուս ա գալի ձիու մի ոտն էլ ա կուլ տալի, գալի հարց-նում.— Ա՛ղպեր ջան, քու ձին ո՞ննեք շուներ:

— Հա՛,— ասում ա,— շուներ, փորսող ա էկե:

Քիրը էս խոսքի վրեն էթում ա ձին սաղ ուտում, պրծնում, են-նա գալիս ա հարցնում.— Աղպեր ջան, փիադա՞ ես էկե:

— Հա՛,— ասում ա,— փիադա եմ էկե:

— Ա՛ղպեր ջան, բա՛ս որ ըտենց ա, կաց էթամ ձու բերեմ, ձվածեղ անեմ, կե՛:

Քիրը թողում ա դուս գալի: Էդ աղջիկը քոմմըքին կերել էր, մե-

նակ թողն մի դարբին, որ եր ուղենա՝ էթա նրա կուշտը, ատամ-
ները սրիւ տաւ: Սա որ ոտը դուս ա ղնում թե չէ, աղպերը վեր ա
կենում, փախնում. գլխի ա ընկնում, որ պտի գա իրան էլ ուտի:
Մի քիչ մնում ա, քիրը գալիս ա տենում աղպեր չկա: Դե՛ս աղ-
պեր, դե՛ն աղպեր, ման ա գալի՝ չի գտնում. դուս ա գալի ընկնում
նրա քամակիցը: Աղպերը վազում ա, քիրը սրա եննուցը: Աղպերը
գալիս ա, գալի, հասնում ա էն սարի գլուխը, որդե մի ջուխտ մում
էր վառե. տենում ա էն մմերը դառել են, ասսու հրամանով, էրկու
հաստ բարդու ծառ, տենում ա քիչ ա մնում քիրը նրան հասնի, ալ-
բիալը նիլնում ա մի բարդու գլուխը: Քիրը գալիս ա հասնում աղ-
պորը. տենում ա աղպերը նի ա էլե բարդու գլուխը, բերում ա էդ
բարդու քոքը կոծում ա, որ վե քցի. կոծում ա, կոծում ա, էնքամ
կոծում ա, որ բարդին բարակում ա, քիչ ա մնում վեր ընկնի: Տղեն
էս որ տենում ա, իրան քցում ա էն մի բարդու գլուխը: Քիրը գա-
լիս ա էդ բարդու քոքն էլ ա կոծում:

Տղեն տենում ա, որ քիչ ա մնում էդ բարդին էլ վե քցի՝ ձեն ա
տալի.— Հե՛յ գիդի իմ Ա՛սլան-Ղա՛փլան, ո՞րդի եք՝ հասե՛ք, ընե՛նց
հուպ տվեք, ընե՛նց կուլ տվեք, որ մի պուտ արին կաթա:

Ձեն ա տալի թե չէ, տենում ա հրենիկ գիդիջըղ Ասլան-Ղափ-
լանը էկան: Գալու բաշտան վրա են պրծնում էդ աղջկանը ընենց
հուպ տալի, ընենց կուլ տալի, որ մենակ մի պուտ արին ա կաթում:

Կաթալու բաշտան էդ մի պուտ արինը ասսու հրամանով լիզու
էլավ, խոսաց.— Ա՛ղպեր,— ասեց,— ինձ վե կալ կշտիդ պահա,
մի նեղ տեղ քեղ պետքը կգամ:

Աղպերը մի պուտ արինը վե կալավ, դրեց քթակի ծալը, Աս-
լան-Ղափլանի հեննա ընկավ ճամփա:

էկավ, էկավ, էկավ, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, մի՛ օր, է՛ր-
կու օր, ի՛րեք օր, ճամփին մի շորան ռաստ էկավ:

— Բա՛ր՝աջողում, ա՛ղպեր,— ասեց շորանը,— էդ ո՞ւր ես
էթում:

— Բարո՞ւվ, ասսու հա՞ղար բարին,— ասեց տղեն,— էթում եմ
մեր երկիրը:

— Արի մի բանի վրեն մարջ դանք,— ասեց,— գտար՝ էս սու-
րու ոչխարը քեղ, չգտար՝ էդ Ասլան-Ղափլանը ինձ: Ղաբո՞ւլ ես:

— Ղա՛բուլ եմ,— ասեց,— ա՛րի մարջ գանք:

— էս շըվու փետը ընչի՞ ա,— հարցրեց շորանը:

Տղեն միտք արեց, միտք արեց, միտք արեց, շատ գլխին զոռ տվեց՝ չգտավ:

Էն պուտ արինը քթակի ծալիցը ձեն տվեց.— Ճըռը-ճա՛պկի, ճըռը-ճա՛պկի, ճըռը-ճա՛պկի:

— Ա՛ղպեր, գտար,— ասեց շորանը,— էս սուրու ոչխարը մորդ կաթի նման քեզ հալալ ա, տա՛ր:

Տղեն էդ սուրու ոչխարը աղաք արեց, քշեց: Էկավ, էկավ, հաւաք էն սարը: Սարը ճղվեց, բաց էլավ, տղեն ոչխարը քշեց, արեց նեքսև: Էն մարդ ու կնիկը սրան որ տեհան, ուրախացան, աշխարով մին էլան: Նո՛ր տղեն նստեց ըստե մին-մին նաղլ արեց իրա գլխով անցկացածը, ոնց որ ես ձեզ նաղլ արի:

Ինչ քե՛ֆ, ինչ ուրախությո՛ւն, որ էլ հա՛լ ու հասար չկար:

Նրանք հասան իրա՛նց մուրաղին, դուք էլ հասնեք ձե՛ր մուրաղին:

